

La frase del dia

“El comunicat [de vaga] de la Federació Espanyola de Futbol és un insult a la societat espanyola i a l'estat de dret”

Miguel Cardenal, SECRETARI D'ESTAT PER L'ESPORT

A la tres

Xevi Xirgo xxirgo@elpuntavui.cat

L'absurda sentència del 25%

Un dia d'aquests hauríem de decidir que amb la llei Wert i els atacs de l'Estat contra la immersió lingüística a l'escola hem de fer com vam fer anys enrere amb el servei militar obligatori, que un bon dia uns quants es van declarar in-submisos, van practicar la desobediència i allà es va començar a acabar tot. Perquè jo ja entenc que fins ara hàgim practicat la tàctica aquella d'anar-ho fintent tot jurídicament, una mena de desobediència silenciosa, l'anar fent la nostra donant-los peixet. Però ja es veu que no ens en sortirem, que no pararan i que amb tot l'aparell judicial de l'Estat al seu servei, això que fem nosaltres vist des de Madrid fins i tot els deu fer una mica de riure. Uns senyors dicten una sentència absurda dient que en unes quantes escoles de Catalu-

“És si no fem res contra Wert, que tenim garantida la fractura a l'escola”

nya s'ha d'impartir un 25% de les classes en castellà i això no és prou absurd i antipedagògic, insisteixo, que ara, ja em perdonaran, pretenen que es faci arreu. Ja em diran a quin coi de criteri pedagògic respon això del 25% de classes en castellà? I per què no un 21? O un 37? I per què no un 0, si els alumnes acaben l'escolarització obligatòria a Catalunya traient més bones notes de castellà que de català? Això que fa el ministre Wert, que ara vol fer repetir

tota la preinscripció escolar per un coi de creueta, ja no és un atac més. És la prova més clara que aniran a totes, i que atiaran el conflicte allà on no hi és. O on no hi era, perquè al final ho aconseguiran. Què en fem, nosaltres, del fet que Viver Pi-Sunyer vagi preparant la desconnexió i creant estructures d'estat si mentrestant les poques que tenim ens les deixem malmenar? Potser sí, consellera, que hauríem de deixar de practicar la desobediència callada per un dia i dir-ho ben clar. I ser nosaltres, els pares, els mestres i els alumnes, qui desobeïm Wert i totes les lleis que calgui per garantir el nostre model. Hi ha prou cohesió en el món educatiu per fer-ho a l'una? Potser no. Hi ha risc de fractura? Potser sí. Però això va a la inversa. És si no ens plantem, que la fractura està garantida.

EDITORIAL

Campanya amb regust de primàries

La campanya de les eleccions municipals que acaba de començar dona el tret de sortida al cicle electoral més important de la història recent de Catalunya, amb una successió de convocatòries a les urnes que determinarà la salvació del país com a comunitat política o la dissolució definitiva en l'Espanya hostil i uniformadora que l'únic que espera de Catalunya és que es converteixi, amb matisos més o menys contundents depenent del partit, en un territori sotmès al dictat de la política centralitzadora i monolingüe emanada de Madrid. La primera part d'aquest ser o no ser es juga en el territori més pròxim als administrats, els ajuntaments, on la necessitat imperiosa d'assolir l'estat propi es combina amb les circumstàncies pròpies de les dinàmiques de cada localitat.

Les eleccions municipals són l'avantsala de les plebiscitàries del mes de setembre, però no són només una qüestió catalana, sinó que a Espanya el bipartidisme posarà a prova la seva solidesa i el PP en particular podrà començar a ensumar la magnitud de la caiguda que pot concretar-se amb les eleccions generals de final d'any. Una conjuntura, l'espanyola, que per primer cop és relativament irrellevant per a Catalunya, on és clar que el futur depèn de la consolidació del sobiranisme en la centralitat política del país. Caldrà veure quin impacte tenen sobre els resultats finals els artefactes electorals que el poder econòmic i mediàtic real han estat inflant en els últims mesos per fer-los actuar com a últim tallafoc contra l'aposta realment trencadora i regeneradora que representa l'independentisme. Unes propostes conjunturals que poden dilatar el procés però no pas afeblir-lo.

Desclot

El vesper barceloní

El Centre d'Investigacions Sociològiques és de confiança? De confiança des de la revolta catalana, s'entén. Ben segur que no. Totes les institucions de l'Estat han fet pinya i arpo perquè Catalunya es mantingui submissa. El CIS és tan públic com la fiscalia de l'Estat, el ministre Fernández Díaz o la Renfe. La Renfe que ajuda els seus a viatjar a Tarragona a preus de ganga. Les enquestes del CIS, doncs, s'han de mirar amb les prevencions necessàries. Però s'han de mirar. Ara s'ha de mirar tot. I què diu el darrer baròmetre del CIS, entitat subvencionada que paguem entre tots? Diu que les eleccions del 24 deixaran l'Ajuntament de Barcelona fet estelles. Segons vam saber ahir, la projecció del CIS adjudica 11 regidors a Barcelona en Comú, 8 a Convergència i Unió, 6 a Ciutadans, 5 al PSC, 4 a Esquerra Republicana, 4 al PP i 3 a la CUP. A la redacció de *La Razón* brindaven amb sidra. El sarau arribava fins al carrer. Aquests resultats són un fer la mà. Per a amollar a córrer. L'única aritmètica que garantiria una certa estabilitat seria la resultant de sumar els vots "d'esquerra". És a dir, la tropa d'Ada Colau, el PSC, Esquerra i la CUP. Sempre que republicans i socialistes acceptin la política de la Plataforma d'Afectats pel Mobile. La maniobra encara es complicaria més tenint en compte la riquesa de sensibilitats que hi ha dins Barcelona en Comú. I el procés sobiranista? *Requiescat in pace* a la capital de Catalunya. Amb una mica de sort, això del CIS és una fernandezada més...

Vicent Sanchis

Les cares de la notícia

LÍDER DE PODEM

Pablo Iglesias

Indefinició ridícula

Ja és habitual que Iglesias faci la puta i la Ramoneta amb el dret a decidir –esborrat del programa–, però ahir va deixar anar que no té clar que català i valencià siguin la mateixa llengua. Diu que ho han de dir els filòlegs, que fa dècades que ho diuen. Actitud ridícula com a aspirant a governant i com a professor.

PRESIDENTA DE XILE

Michelle Bachelet

Fa tard amb la corrupció

La corrupció ha provocat una crisi sense precedents a Xile, fins al punt que la presidenta ha demanat el càrrec a tots els seus ministres. Ara anuncia un plec de reformes legals per combatre la xacra, però el mal està fet; la confiança en els polítics ha caigut en picat, i la presidenta hi té alguna responsabilitat.

MINISTRE DE FINANCES DE GRÈCIA

Iannis Varoufakis

L'acord grec es fa esperar

Després de mesos de parlar, de negociar, d'anunciar la voluntat d'acord i alhora exhibir públicament posicions de força, ni Varoufakis (GRE) ni Moscovici (CE) van poder dir ahir rotundament que estigui més a prop la culminació del rescat grec que la seva sortida de l'euro.

